Ч. 2. Неділя 17 (4) січня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи балканьскі. — Експозе великого везира.

Часопись турецка „Серветі“ довідує ся з доброго жерела, що на послідній раді міністрів обговорювано подрібно справу остаточного порозуміня з Австриєю та постановлено означити висоту суми, якої треба зажадати від Болгариї. Туреччина постановила по порозуміню з Австриєю і Болгариєю просити держави о скоре скликане конференциї.

„Wiener Allg. Ztg.“ доносить, що міністер болгарский Тачев перебував у Відни, звідки виїхав до Парижа. За кілька днів верне звідтам знов до Відня. Цілию подорожи єсть фінансова операция для видобутя готівки на сплату Туреччині. Після болгарских інформаций заплатить Болгария Туреччині що найменше 82 міліонів.

Коли пригноблене в Сербії з причини австрийско-турецкого порозуміня уступило, політичні круги знов набрали надії з обставини, що то порозуміне не списано ще протоколярно; єсть отже після їх гадки можливість, що до хвилі списаня протоколу настане зміна. В тих кругах підносять, що Австро-Угорщина і Европа лише тоді можуть числити на удержане мира, коли також жаданя сербского правительства будуть увзгляднені. Длятого точка тяжкости міжнародної ситуациї, як перед тим так і тепер, лежить в конференциї, яка має зібрати ся.

На засїданю турецкого парляменту дня 13 с. м. виголосив Кіяміль паша перше конституцийне експозе про політику Туреччини. Згадавши про привернене конституциї, підніс вел. везир, що коли Порта була занята орґанізациєю нового конституцийного устрою, доконала ся проклямация самостійности Болгариї та анексия Босни з рівночасним опорожненем новобазарского санджаку. Против обох ударів ми запротестували, подали той протест до відомости иншим державам та зажадали скликаня конференциї, щоби викликати рішене в болгарскій справі. Держави признали, що ті нарушеня прав були нелеґальні і що стоять в суперечности з берлиньским договором, та подали раду і Болгариї і Австро Угорщині, щоби погодити ся дорогою фінансової рекомпензати з огляду на те, що могли би повстати трудности, коли би Туреччина не хотіла признати довершеного факту. Вже перед проклямациєю самостійности стояла болгарска армія на военній стопі, а пізнійше ми ще дізнали ся, що Болгария робить военні приготовленя, концентрує войско і висилає амуніцию на границю. У відповідь на те скріпила Туреччина свою армію. Отоманьске правительство, увзглядняючи наслідки евентуальної війни, звернуло ся з уваги на загальний мир до держав, щоби уділили болгарскому правительству успішних порад для мирного полагодженя справи. Наслідком поновних кроків з боку держав болгарске правительство здемобілізувало свою армію, а також і Туреччина відослала до дому покликаних до вправ редифів. Тим способом усунено небезпечність війни.

Дальше обговорює exposé пертрактациї з болгарским міністром Ляпчевом і підносить, що з причини обосторонних ріжниць не дійшло до порозуміня. Через те рішено віддати справу конференциї. З уваги на те, що самостійність Болгариї і анексию Босни проклямовано рівночасно, — що могло би вказувати на певне порозуміне — отоманьске правительство поводило ся в обох справах з великою резервою і тому всі єго кроки вінчали ся успіхом.

Відтак вказує exposé на заворушене, що повстало по анексиї в Туреччині, Сербії і Чорногорі, та котрі довели до того, що ті обі держави мало що не виповіли Австриї війни.

2)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Чим більше зближали ся подорожні до своєї цїли, тим більше докучала їм їх недоля. В однім місті над сплавною рікою, по котрій могли були за один або два шілїнґи заїхати до місця свого призначеня, видав Гоп за вечерю для своєї малої послідний гріш і єму не лишило ся навіть на стілько, щоби був міг заплатити за постіль і снідане в скромній господі, до котрої зайшов був на віч. Він взяв якусь місцеву ґазету до рук і просив Господа Бога, щоби допоміг єму вишукати в ній оголошене якоїсь роботи, хоч би й як малої, коби лиш вистала на стілько, щоби міг купити поживи для малої, аби она не стала ся жертвою якоїсь грізної хороби.

Ні, не міг в оповістках нічо знайти для себе, зато знайшов в редакцийній части звістку, що пан Самуельзон в Гиль, котрий в тамошних варстатах корабельних побудував величезний пароплав, має намір відбути пробну їзду на нім до Нової Зеляндиї і що він з приплином моря нинїшного дня о шестій годині сорок і пять минут має відплисти, а тепер була девята година.

Як то дуже може нас иноді пригнобити, якась звістка в ґазеті! Страти всїлякого рода, розпука, утрачена любов спадають на нас громом з одної однісенької стрічки. Та й Гоп стратив відвагу, коли прочитав тих кілька слів; схилив голову, руки єму повисли і сидів так через хвильку неповорушно мов задеревілий. Відтак почав вже о всім сумнївати ся і проклинав честність. Як би він був лишив довги в Лівerпули, а сїв на зелїзницю, то був би ще в пору приїхав до Гиль та був би тепер з кишенями повними гроший на новім корабли вже в дорозі до Нової Зеляндиї.

Але роздумувати над тим і висказувати жалї не придало би ся до нічого, єго дитині грозив голод і хороба, мусів працювати або красти або щось иншого робити! Єго брала ся вже розпука і він кинув ся поміж дрібних торговельників та предкладав їм свої услуги; але всі відмовили єму та ще до того й не завсїгди чемно.

Наконець зайшов він в знатнійшу часть міста; перед ним стояли великі складові будинки, що належали до хорошого двірка в глубині. Коло тих будинків були підойми і крани, словом все, чого потреба до наладовуваня кораблів; було також обійстє з кіньми і тягаровими возами, так, що все разом вказувало на велике підприємство. На мосяжній табличці, прибитій на стіні, було виписано: „Р. Бартлї, посередник корабельний і аґент“. Але той чоловік був очевидно й сам корабельником, а лиш попри то займав ся й аґентурою. Тая многосторонна діяльність викликала в груди нашого многостороннього героя нові надії, і він придивившись борзенько будинкам зверха, глипнув жадобним оком ще й до вікна контори. Було то каблукувате вікно незвичайної величини, через котре властитель підприємства або єго підвластні могли видіти далеко горі або долї рікою. Гоп глянув крадькома до середини; зазнавши вже нераз відмови, не мав він відваги; хотїв побачити з лиця того чоловіка, до котрого мав знову звернути ся.

Але пана Бартлїя не було дома; у великій конторі були під ту пору лиш єго помічники. Один з них Леонард Монктон був то блідий молодий мужчина, з темним волосем і носом як дзюб у половика та тонкими губами. Другий дуже молодий хлопак мав брунатне волосе, брунатні мов оріхи очи і отверте лице. Гоп постановив зараз віднести ся не до того блідого з головою мов у половика, лиш звернути на себе і свою дитину увагу того з отвертим лицем.

До великої контори були два входи; один по правій руці входило ся через передну комнату, але туди мало хто ходив, хиба лиш якісь знакомі. Другим по лівій руці ішло ся через меншу контору, де звичайно сидів котрийсь із низшої служби торговельної, котрий мав доглядати робіт на подвірю; вузкі скляні двері, які виходили до головної контори, сполучали пана Бартлїя з єго помічниками.

Вільем Гоп увійшов до малої контори, котру застав порожну, бо той, що там сидів, був случайно занятий на подвірю; відтак несьміло, сподіваючись нової відправи, отворив внутрішні двері і звернув ся до сидячого найблизше,

Понехали сей намір аж тоді, як Туреччині ма представила, що треба вижидати вислідy конференції, а зробила се Туреччина на бажане Анґлії і инших держав, які хочуть удержати мир на Балкані і обіцяли навіть Сербії і Чорногорі, що дістануть якісь рекомпензати. Завдяки мирному поведеню Туреччини, кинула Австрия свої попередні наміри і приняла за порадою союзних держав поставлену Туреччиною основу переговорів, зменшуючи пропоновану суму о половину. Турецке правительство надіє ся, що також і инші справи босаньскої квестиї та справа Болгариї — з котрою не зірвано переговорів — будуть успішно полагоджені.

Дальше подякував Кіяміль паша союзним державам за поперте, а з'окрема Анґлії що-до Крети. По порозуміню з опікунчими державами залагодить ся також справу кретеньскої адміністрациї при рівночаснім стверджeню прав Туреччини.

Exposé приняв парлямент грімкими оплесками та уділив правительству одноголосно заяву довіря.

Новинки.

Львів, дня 16-го січня 1909

— **Перенесеня.** П. Управитель міністерства справедливости переніс нотаря Юл. Карабіньского з Болехова до Долини а Ів. Чеховича з Миколаєва до Болехова.

— **Ц. к. Дирекция ґімназиї** з руским викл. язиком в Перемишли подає отсим до відомости, що вступні і приватні іспити відбувати муть ся: дня 29 с. м. письменний, а 30 с. м. устний, кождого разу о 8 год. зрана. Зголоситись треба днем вперід в канцеляриї ц. к. Дирекциї.

— **Канцелярия „Руского тов. педаґоґічного“** просить усіх предплатників „Учителя“ і „Дзвінка“, членів товариства, щоби при зміні місця замешкання зволили ласкаво повідомити о тім канцелярию; омине ся через те непотрібних зворотів ґазет і рекламаций. На жадане висилає ся кождому оказові числа „Учителя“ і „Дзвінка“ і катальоґ видавництв. — Вписуйте ся в члени Руского Товариства педаґоґічного! Вписове 1 К, річна вкладка 2 К.

— **Курс науки сьпіву в Тернополи.** Філїя „Просьвіти“ в Тернополи уладжує курс науки сьпіву в цїли виобразованя дириґентів для хорів читалень „Просьвіти“. Крім науки співу будуть виклади з науки веденя кас позичкових, крамниць, з історії, з права і історії природи. Курс розпічне ся 5 лютого с. р. і тревати буде найменше три тиждні. Зголошувати ся можуть на сей курс лише письменні. Неписьменні або не маючі доброго слуху від курсу виключені. Кождий, що хоче з сего курсу користати, мусить піддати ся пробі слуху (співу). Кождий участник мусить сам постарати ся о удержане в часї курсу. Наука безплатна. Запомоги виключені. Зголошуватись письменно сейчас в канцеляриї філії „Просьвіти“ в Тернополи, улиця Міцкевича ч. 3. — За видїл філії „Просьвіти“: др. Голубович, голова, Ів. Боднар, секретар.

— **Дрібні вісти.** Нині так потеплїло, що термометр показує 4 степені тепла. Снїг топить ся, на львівских улицях повно болота на позападаних тротоарах поробили ся калюжі води, через котрі треба перескакувати або таки лїзти в них, бо декотрі годї оминути. Нема то як львівскі порядки! — З Тернополя доносять, що там мороз доходить до 12 степ. Цельзия, а в наслїдок заметелий снїгових поїзди зелїзничі опізняють ся. — Іван Семенюк, син Дмитра, господаря з Оглядова, каменецкого повіта, ученик II кл. рускої гімназиї втїк в незвістнім напрямі. Малий втікач, білявий, здоровий з лиця мав на собі студентский мундур, а батько просить о придержане втїкача. — Фальшиві 5-коронівки появили ся у Львові. Одну таку зроблену з олова, цинку і алюмінїюм сконфіскованo оногди при касі на головній почті. — Дня 14 с. м. не було у Львові анї одного случаю занедужаня на шкарлятину, а подужало 10 осіб. — З Суботиці (Штайнаманґер) за Угорщині доносять, що в копальни вугля згинуло підчас оногдашного вибуху 40 робітників, 10 було зранених, 16 знаходять ся ще в копальни а 130 виратувано. — В Константинополи підчас усуваня розбитого корабля уживано динаміту так незручно, що настав вибух і згинуло 5 осіб а 3 було зранених.

† **Померли:** Др. Орест Литвинович, ст. лїкар повіт. в Теребовли, брат архідиякона станиславівскої капітули, приїхавши на курацию до Львова, помер нагло дня 15 с. м. в 62 р. житя.— О. Іван Дворянин, приходник в Підвербцях помер дня 12 с. м. в 68 р. житя, а 38 сьвященьства. — В Берлинї помер вчера в полудне славний нїмецкий поет і драматурґ Ернест Вільденбрух.

— **Землетрясене в Італії.** З Мессини доносять: Вчера видобуто зпід розвалин живого 9 лїтного хлопця, іменем Франца Міниссал.. Хлопець дрожачи на цїлім тїлї і ледви держачи ся на ногах, розповів, що під развалинами знаходять ся ще его дві 20 і 12-лїтна сестра. Приступлено зараз до копаня і відкопано обі ще живі, а відтак всіх троє перевезено на корабель. Уратовані живили ся через 19 днів цибулею, вином, оливою і водою. Матїр їх погибла підчас катастрофи, а батько перебуває в Америці. На місци, де їх видобуто, зібралась була велика товпа людий.

В ночи на 13 с. м. далось було почути землетрясене в цїлій північній Італії сильне землетрясене, котре тревало 8 до 10 секунд. Осередок землетрясеня був здаєсь коло Падови. На північ сягало землетрясене аж до полудневого Тиролю а на полудне аж поза Фльоренцию. У Фльоренциї зроблено спостереженя, що на короткий час перед землетрясенєм настало у зьвірят велике занепокоєнє, іменно же коти бігали тисячами вздовж домів мов би їх щось напало. У Венециї підчас землетрясеня дзвін на церкві сьв. Марка сам від себе задзвонив.

Всячина
для науки і забави.

— **Небезпечність в щоденнім житю.** Теперішна пошесть шкарлятини, яка вже від довшого часу лютить ся не лиш у Львові, але й в многих містах і селах на провінциї, показує наглядно, як майже всї люди без виїмки, все одно чи то маленькі дїти чи старші особи, вистaвлені що дня на небезпечність і дивувати ся лиш треба, що розмірно так мало людий недужає а ще менше умирає від тої пошести. Бо просимо взяти на увагу: в одній родині, зложеній із семеро людий, занедужала дитина на шкарлятину. Звідки она єї взяла, чи заразила ся десь в школі, чи де на дворі, се для нас байдуже; хороба була легка, дитина щасливо єї перебула без всїляких злих наслїдків і на тім скінчило ся. Нема й найменшого сум-

---

того молодого мужчини, котрого лице притягнуло було его себе.

— Пане, чи можна з паном Бартлї поговорити? — спитав він.

Молодий мужчина глянув по витертій одежи та по запорошених чоботах питаючого.

— Гм, коли вам розходить ся о подайне, то ви зле сюди взяли ся — відповів він сухо.

— Я не ходжу за подайним — відповів Гоп зітхнувши. — Я шукаю роботи і вже найвисша пора, щоби я єї знайшов; моє бідне мале дївчатко та й я гинемо вже з голоду.

— То погано! — відозвав ся молодий мужчина з сочувством. — Як то може бути? Ви преці чоловік інтелїґентний, джентльмен, чи може не правда?

— Що до того, то не знаю, як на то відповісти — сказав Гоп; — але я учив ся богато і міг би дати всему раду, що в сім під приємстві робить ся. Мимо того біда мене вчепила ся.

— Видко по вас — сказав на то молодий помічник — але чей не будете на стілько необачні і не скажете того старому Бартлїови. А коли скажете, то все пропало. Послухайте мене, я вам пораджу, як маєте зробити, щоби тут дістати ся. Заждіть аж до пів до другої. О першій годині пан Бартлї звичайно полуденкує а тоді він не такий неприступний як в иншій порі. Зайдіть тоді сьміло до него, не пожалуйте язика і предложіть єму своє знанє та свої здібности а передовсім свою штуку рахованя за двайцять фунтів, а він тоді скаже вам — що впрочім брехня — що не має для вас роботи, аж остаточно буде вам давати пятнайцять шілїнґів.

— Я вчепив би ся того обома руками, як би він так зробив — відповів Гоп нагально. — Але чи буде що з того чи нї а ви приймить за то сердечну подяку від мене і від моєї дитини.

Гопови вже слів нетавало а Больтон, котрому як і многим иншим молодим мужчинам прикро робило ся від такого зворушеня, перебив єму:

— Дайже спокій, чоловіче! Кождий з нас має свої злі часи — сказав він і зачав шукати в кишені своєї камизельки за якимсь грошем. — Знаєте що, я вам позичу одного шілїнґа — віддасте менї на другий тиждень а нинї купіть малій снїданок за него. На жаль більше не можу дати — а того другого мушу задержати для себе. Я ще не відобрав своїх гроший — аж о дванайцятій годині їх менї виплатять.

— Приймаю від вас задля моєї малої — відповів Гоп і почервонів ся — та й длятого, що то джентельмен в так делїкатний спосіб менї предложив.

— Отже згода! — сказав на то молодець і они розійшли ся а нікотрий з них анї не прочував, що ся стріча була першим звеном того ланца, який мав сковати з собою їх серця на цїле житє.

Глава друга.

Дитина богача.

Земля велика а на нїй живуть сотки міліонів людий зовсім собі чужих. Але тото число иноді зменшає ся, бо множество людий, яких стрічаємо, показує ся знакомими наших знакомих. То єсть чудом суспільного житя, що мимо стоячої на перешкоді віддалї і величини населеня відносини людий сходять ся з собою.

Примірoм того з'явища, котре певно вже неоден з нас добачив, може послужити й Вільем Гоп. Він родив ся в малій місцевости в Дербішір, де мало ще не вся земля, всї ґрунти знаходили ся у виключнім посїданю полковника Клїфорда, і підчас коли він тепер в борбі о хлїб насущний, що творить прозаїчну але єдино правдиву історию як поодиноких людий так і цїлих народів, зайшов до контори в Йоркшірі, увійшов він в дружні зносини з сином полковника Клїфорда, молодим Вальтером, котрий тут під іменем Больтона займав ся справами торговельними та й женитьбою. А той пан Бартлї, котрого Гоп хотїв просити о якусь роботу, був шурином того полковника Клїфорда, але оба жили у великім ворожнечи з собою.

Міс Клїфорд мала трийцять і два лїт, коли віддала ся за трийцять і семилїтного Бартлїя. Они обоє мали такі свої навички, що не могли нїяк погодити ся і по двох роках розійшли ся у великім огірченю але без скандалу. Пан Бартлї, що обставав при своїм праві, задержав при собі свою одинoку дитинку, малу Марійку. Він любив єї дуже а тота любов робила мирливійшою і матїр, котра могла навідувати ся до дитини, коли хотїла, але не була би за нїяку цїну рішила ся жити знов разом з чоловіком.

(Дальше буде).

ніву, що шкарлятина то пошесть заразлива, котру викликує рід малесеньких бактерий, але яких, сего доси не знаємо.

Ну, добре; колиж шкарлятина заразлива, то чомуж від хорої дитини не заразили ся другі діти, єї рідня, що була з нею в тій самій хаті, ба, в тій самій комнаті? Отже чому хороба одного, що так скажемо, чіпає ся а другого ні? То, бачите, природа так вже стереже наше тіло від всякої хороби, она надає людскому тілу таку силу, що оно відпирає від себе хороби або поборює їх, коли они дістануть ся до людского тіла. Се називає ся **відпорність тіла**. Як би не тая відпорність, то люди давно би вже вигинули, бо небезпечність хороби окружає їх в житю зі всїх боків. Заразники хороби знаходять ся всюди, всюди їх повно; чоловік носить їх навіть в собі а мимо того они єму не шкодять, бо скоро єго тіло, тота ткань, що творить тіло, зовсїм здорова, то она поборює всїлякі заразники або бактериї і не дає їм викликати хороби. Длятого задачею кождого чоловіка повинно бути старати ся передовсїм о то, щоби скріпити відпорність свого тіла на всїлякі хороби.

Возьмім один примір з природи. Ніс у чоловіка а так само рот і горло то отвори, котрими всїлякі заразники найскорше дістають ся до тіла. Але доки чоловік зовсїм здоров, то оболонки слизні в тих отворах ловлять ті заразники і держать їх, не дають їм зайти до тіла. В носї у кождого чоловіка можуть знаходити ся мілїони бактерий званих **ціплинками ятринними**, котрі викликують т. зв. ятріне або гниє, а однак они не шкодять нічого. Припустім же, що чоловік впаде і розібє собі ніс та повточе ногу. Оболонка в носї, що доси здержувала заразники, ослабла від удару і не може вже того робити; заразники дістають ся длятого в кров і ніс опухає, кров несе заразники аж до потовченого місця на нозї а тут ткань так само не може заразникам ставити опір і они розрастають ся і множать ся а від того тіло опухає і зачинає гнити. Оттак в нездоровім тїлї творять ся всїлякі боляки і рани та чіпають ся чоловіка всїлякі хороби. А бактериї знаходять ся всюди і ми їх вдихуємо, отже небезпечність занедужаня єсть всюди. Тому то, від коли стало звістно, якими дорогами входять бактериї до нашого тіла, радять лікарі особливо в часах пошестий полокати рот і ніс т. зв. десінфекцийними ліками.

Иньша небезпечність може грозити чоловікови від перестуди, длятого треба й перестуди вистерігати ся. Се однак не значить ся, що завивати ся та вбирати ся в тепле одїнє. Треба старати ся відповідним способом житя довести до того, щоби наше тіло стало ся відпорне на перестуду.

Бодай чи не найбільше всїляких поганих хороб має своє жерело в нечистоті тіла і в нехарности цїлого способу житя многих людий. Ся небезпечність в житю людий мабуть таки найбільша, бо она окружає єго зі всїх боків і на кождім кроцї в день і в ночи, при роботї і спочинку а неодин з тих нехарних таки поправді в повнім значіню того слова найдає ся хороби, бо їсть і нечисту страву і бере єї нечистими руками. Тому то між людьми з нехарним способом житя прокидають ся найскорше всїлякі пошести, ті люди найбільше хорують і найбільше з поміж них умирає. Тому то нехарність і нечистота то найбільша небезпечність в житю чоловіка.

— **Висоту чоловіка** можна виміряти докладно, коли при рівно витягнених на боки руках зміряти віддаль кінчиків середущих пальців від себе. Артисти малярі і різьбарі кажуть, що правильно збудований чоловік єсть майже сім разів так високий як довга єго рука, почавши від кістки аж до кінця середущого пальця. В противнім случаю або руки у него або ріст неправильні. Уши і ніс суть звичайно однаково довгі.

— **Дивна річ**, що права рука, хоч при дотиканю єсть далеко чутливійша як ліва, не відчуває так докладно теплоти і студени. Коли вложити рівночасно обі руки в дві посудини з однаково теплою водою, то вода по лїві руцї буде завсїгди видавати ся теплїйшою як по правій руцї навіть ще й тоді, коли вода коло лївої руки буде около кілька степенів холоднїйша. Ліворукі особи або т. зв. манкути будуть се зявище противно відчувати.

— **Де найменше бідних людий і жебраків?** Швеция, Норвеґія і Швайцария то краї, де навіть найбіднїйші люди заощаджують собі на стілько, що не стають ся тягаром для своїх громад. Длятого в тих краях лиш дуже мало таких бідних, котрі потребують дійстно якоїсь запомоги. Жебраків там не видко, так як у нас або в Росиї на кождім кроцї. На Ісляндиї гостинність тамошних жителїв не дає бідним старим людем ходити по жебрах. Там такий звичай, що власти громадскі означують, хто з богатших громадян і кілько убогих та як довго має живити. То нечувана на Ісляндиї річ, щоби хтось з бідними зле обходив ся, або по можности не живив їх у себе. Таке поступоване викликало би обурене і гнїв цїлої громади. Та й в Японії число убогих і жебраків дуже мале; там один убогий припадає на 5000 душ. В японьській столици, в Токіо, єсть около півтора мілїона жителїв, а всего лиш яких 200 до 300 справдешних убогих.

— **Треба відразу добре розважити.** В Тегеранї, столици Перзиї, привели якогось злочинця до суду. Кадіджа (судия) закликав єго перед себе і каже: За твій злочин будеш тепер покараний, але кару мусиш собі сам вибрати. Отже що хочеш: чи зїсти око (два і пів фунта) соли, чи дістати пятьдесять буків на підошви, чи може заплатити пятьдесять дукатів?

Засуджений не надумував ся довго. — Високий кадіджо — сказав він — буду сіль їсти.

Принесено сіль і він почав їсти; але ледви зїв пів фунта, як і сказав: Вже не можу більше! Волю дістати пятьдесять буків на підошви.

Кадіджа велів закликати судового слугу і той зачав бити по підошвах. Але вже за двайцятим ударом надумав ся засуджений знов инакше і став просити ся та казав, що таки волить заплатити пятьдесять дукатів.

За то, що не розважив собі відразу добре, мусїв витерпіти аж три кари.

— **Бачне склянне око.** Один плянтатор чаю на Цейльонї, що мав вставлене склянне око, хотів одного разу вийти із своєї плянтациї, але знав, що коли піде, то туземцї, занятї при роботї перестануть працювати. Аж ось впала єму до голови щаслива гадка. Він скликав робітників і сказав до них: „Я сам мушу піти, але лишу тут одно з моїх очий, котре буде вас пильнувати при роботї“. — Сказавши то виймив на превелике диво всїх туземцїв склянне око з голови і поклав єго на якімсь пеньку. Через якийсь час працювали туземцї як воли, бо їм здавало ся, що око заєдно на них дивить ся. Але відтак один з робітників впав на щасливу гадку. Він взяв горнятко і накрив око. Всї туземцї були тепер вже певні того, що бачне доси око тепер вже їх не видить, отже полягали на землю і заснули як колоди.

— **Рідка птиця.**

Учитель: Чи є яка птиця без піря?— Івась: Курка, прошу пана професора. — Учитель: А ти вже видів курку без піря?— Івась: Видів, бо була обскубана.

— **Часи зміняють ся.**

Гість (в реставрациї): Ся печеня така тверда як шкіра! — Другий гість (швець, зітхаючи): Ба, коби то ми в теперішних часах мали таку шкіру!

Телеґрами.

Відень 16 сїчня. Є. Вел. Цїсар приймив нинї на авдиенциї угорского президента мінїстрів Векерлього.

Константинополь 16 сїчня. Інформация з достовірного жерела потверджує вість часописий, що Порта предкладає для Крети автономію на взорець острова Самос.

Йоганнесбург 16 сїчня. В одній з тутешних копалень настав вчера вибух, від котрого згинуло 15 робітників.

Константинополь 15 сїчня. „Turquie“ доносить на основі автентичних інформаций, що Болгария хоче відступити часть териториї Всхідної Румелії, де мешкають магометани в заміну за грошеве відшкодоване.

Мессина 16 сїчня. Рада провінціональна зібрала ся перший раз по катастрофі на однім з кораблїв. В нарадах взяло участь 31 членів ради міскої. Постановлено висказати подяку всїм державам за акцию ратункову а також італїяньскій парі королївскій і парляментови.

Бїлград 16 сїчня. Скупштина по сьвятах зібрала ся нинї знову. Кабінет Велїмировича подав ся знов до димісиї.

Реджджо ді Калябрія 16 сїчня. Минувшої ночи дало ся тут знов почути землетрясеня третого степеня. — Розпочало ся слїдство против злочинцїв, поставлених перед военний суд.

Люблин 16 сїчня. В пулавскім повітї викрито ватагу розбишаків, котра від 3 лїт непокоїла тамошні сторони і допустила ся около 100 нападів розбишацких. Арештовано 50 осіб. Членами ватаги були заможні селяни.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 16 сїчня

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·10	до	11·40
Жито	9·70	до	10·—
Овес	7·70	до	8·—
Ячмінь пашний	7·30	до	7·60
Ячмінь броварний	7·60	до	9·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	12·—
Вика	7·50	до	8.—
Бобик	7·40	до	7·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	75·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	25·—	до	30·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).